

LITERATURA INFANTIL I JUVENIL

Tres premis de literatura infantil

ANDREU SOTORRA

www.andreusotorra.com

Mercè Anguera, *Sóc molt Maria*. Il·lustracions de Mabel Piérola. Editorial La Galera i Cercle de Lectors. Barcelona, 2002. A partir de 5 anys.

Mercè Anguera, *Caga, tió!* Il·lustracions de Mikel Valverde. Col·lecció *Cues de Sirena*. Editorial La Galera. Barcelona, 2002. A partir de 5 anys.

Lorenzo Silva i Jordi Sàbat, *Laura i el cor de les coses*. Col·lecció *Destino Infantil*. Editorial Destino. Barcelona, 2002. A partir de 5 anys.

Aquests són tres llibres que corresponen a tres dels premis anuals adreçats a la franja lectora primerenca, el de l'Hospital Sant Joan de Déu, el Comte Kurt i l'Apel·les Mestres. Per tant, són tres premis que haurien de demanar guspira en la narració i que acaben ampliant el seu objectiu amb les il·lustracions que arrodoneixen el text original i tenen així l'oportunitat de convertir-se en llibres per a tots els públics.

Es dona la circumstància que dos dels premis han estat atorgats a la mateixa autora, Mercè Anguera, tot i que les edicions de l'un i de l'altre són considerablement diferents.

UNA PEÇA D'ARTESANIA

Sóc molt Maria, el conte il·lustrat per Mabel Piérola, ha estat dissenyat per sobtar qui hi passi els ulls. Mabel Piérola ha elaborat un llibre que és una peça d'artesanía i ha defugit de classificar-lo a les cobertes amb una il·lustració determinada. Massa neutra i tot. Per això l'aparença és la d'un diari que, a dins, amaga sorpreses, i de les bones. Són tot escenes des del punt de vista de la petita protagonista, un personatge que el dia que va al casament d'una tieta seva, es planteja qui i per què és com és, davant les diverses versions contradictòries que rep dels adults que l'envolten. Així, Mabel Piérola mostra grans figures, gairebé sempre escapçades, per donar la sensació de la mirada, per exemple, d'un mateix sobre una part del seu cos, acompanyades d'un element extern que situa l'ambient on es mou el personatge. El to càlid de les làmines no s'abandona en tot l'àlbum. Les pinzellades de

traç gruixut remarquen les imatges que l'autora vol definir més aproximades al personatge (els amics, els grans, un gat...) per acabar tancant amb una làmina desplegable en tres cossos i la protagonista sencera, envoltada d'algunes de les seves joguines i objectes preferits. Piérola ha tendit a la il·lustració de referències clàssiques, però amb una esgarrapada molt contemporània.

COLOR, FORMA I CONTINGUT

Les il·lustracions que Mikel Valverde ha fet per al Comte Kurt de la mateixa autora són, per necessitats d'edició, tota una altra cosa. En aquest cas, l'autor perfila els personatges (pares, tió i dos germans) i n'omple de colors cadascuna de les parts, fins al punt que l'acoloriment posterior sobre apunts de línia simple pren forma i contingut. De la mateixa manera que els dos llibres són molt diferents, també els contes de Mercè Anguera són molt diferents. El que li va valer el premi Hospital Sant Joan de Déu és més treballat, potser pensant en un primer lector ja més fet. En canvi, el que li va valer el premi Comte Kurt és excessivament limitat, potser per les circumstàncies del mateix premi. Així com en el primer hi ha un procés de recerca de la identitat del personatge a través de la intriga, en el segon, la linealitat i obvietat que s'hi segueix s'escapa de la guspira que un premi hauria de demanar, cosa que fa tenir seriosos dubtes sobre l'encert de parlar de premi en el cas del Comte Kurt, quan potser és més la recerca d'un text per als primers, molt primers, lectors.

CANT CONTRA L'EGOISME

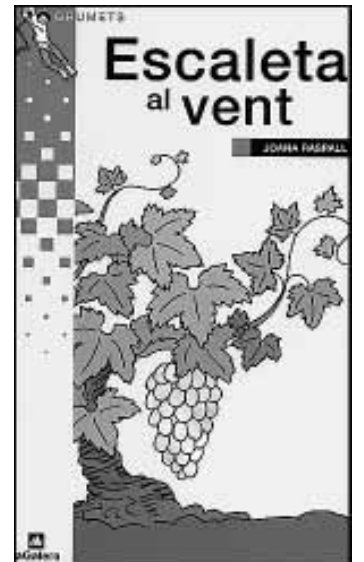
D'altra banda, l'àlbum del premi Apel·les Mestres, pel que fa al text, és un cant a la necessitat de compartir, a partir dels ulls de la protagonista que aprèn a veure les coses que més estima i a apreciar-les per no viure en l'egoisme d'aprofitar-se'n ella sola. L'il·lustrador Jordi Sàbat ha optat per un treball que transporta a una mena de bagul de joguines. El cavall de cartró, les bitlles, els soldats de plom, el cotxe de curses i alguna altra, joguina pròpia dels encants introdueixen la imatge frontal de la protagonista que assalta el visitant de l'àlbum amb una làmina que recorda un dels retrats de la primera etapa de Joan Miró. La resta és un recorregut minuciós per les peces del bagul fins a deixar-lo buit.

Àngel Burgas, *L'anticlub*. Il·lustracions d'Ignasi Blanch. Col·lecció *Grumets*. Editorial La Galera. Barcelona, 2002. A partir de 12 anys.

Maite Salord Ripoll, *Com una nina russa*. Col·lecció *El Corsari*. Editorial La Galera. Barcelona, 2002. A partir de 14 anys.

Joana Raspall, *Escaleta al vent*. Il·lustracions de Picanyol. Col·lecció *Grumets*. Editorial La Galera. Barcelona, 2002. A partir de 8 anys.

Una colla de nou companys de classe s'alien per formar un club. No són perfectes, ningú no ho és, en realitat. La seva intenció és lluitar contra les injustícies, en un valent intent de fer un món més just com a reflex del que volen trobar quan siguin grans. Les accions que protagonitzen els uneixen molt.

Una jove de disset anys es troba amb una dona ja gran que li capgira la vida de manera insospitada. El retorn de la dona li obre una sèrie d'interrogants sobre el seu passat que l'obliguen a enfrontar-se a la infantesa i que l'ajuden a aprendre a decidir el seu destí. El destí que, poc o molt, podem manipular.

Nou recull de poemes de la veterana autora que adreça, com en els seus últims llibres, als infants. Ha publicat anteriorment *Com el plomissol* i *Degotall de poemes*, entre d'altres. En aquest volum manté el seu interès per fer despertar l'estímul per la poesia als més petits amb temes senzills, però sense renunciar al nivell poètic de l'expressió.

Supervivent del temps

JOSEP GÁLVEZ

ALBERTO BRECCIA

GÒMIC

H.G. Oesterheld i Alberto Breccia, *Mort Cinder*. Planeta deAgostini. Barcelona, 2002.

Mort Cinder es un dels personatges més fascinants i alhora ignorats de la història de la historieta de gènere. Nascut fa quaranta anys a la revista argentina *Misterix*, dins de la sèrie de misteri del mateix nom, va ser fruit de la conjuminació creativa de dos autors excepcionals: el guionista Hector Oesterheld (1919-des-

paregut per la dictadura militar argentina el 1977) i el dibuixant Alberto Breccia (1919-1993).

UNA COMBINACIÓ SÒLIDA

El primer va aportar una sòlida i suggeridora combinació d'imaginació i humanisme en l'elaboració de les narracions, mentre que el segon va desenvolupar el seu estil expressivista fins a marcar un punt d'inflexió en la seva evolució artística. Cal assenyalar que aquesta reedició realitzada per Planeta deAgostini ens permet gaudir de la sèrie en la seva totalitat i amb un gran respecte a la publicació original.

La primera part de la sèrie es mou dins de l'àmbit del

gènere de misteri gòtic, ambient que possibilita la realització d'inoblidables vinyetes d'atmosfera, mentre que en la segona part la narració es parcel·la en històries curtes que tenen lloc en diferents moments històrics i espais geogràfics. En algunes d'aquestes petites històries Oesterheld desborda els marcs de la recreació històrica o referencial per a aconseguir, amb la complicitat del traç de Breccia, la plasmació de moments intimistes, èpics o aventurers, de forta intensitat emotiva, dins d'un plantejament prou profund de temes tan complexos com ara la covardia dins del conflicte bèl·lic i la por a la llibertat.